

Ισπανία 1936-1939: Η Σιδερένια Φάλαγγα και η στρατιωτικοποίηση

☰ Κατηγορία: Παγκόσμια Αναρχική Ιστορία

Αναδημοσιεύουμε κείμενα ενάντια στη στρατιωτικοποίηση που πάλεψαν οι αναρχικοί στην Ισπανία το 1936. Η κοινωνική επανάσταση, ο αγώνας για την ελευθερία, την ισότητα και την αλληλεγγύη δεν είναι με κανένα τρόπο στρατιωτικό ζήτημα, αν και περιέχει θέματα στρατηγικής- στρατιωτικής σημασίας η κοινωνική ιστορία και η ταξική μνήμη αποδεικνύει ότι όσες φορές η επανάσταση στρατιωτικοποιήθηκε

χάθηκε η ίδια η επανάσταση. Η Επανάσταση του ισπανικού λαού - Το '36 επιβεβαιώνει τους αναρχικούς.

Γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στη Σιδερένια Φάλαγγα, γιατί αποτελεί υπόδειγμα αναρχικών αρχών και στόχων. Αυτή η φάλαγγα πολιτοφυλάκων αποτελούνταν κατά το ενενήντα τοις εκατό από κατάδικους των φυλακών, είτε για πολιτικά είτε για ποινικά ζητήματα.

Η φάλαγγα, που αποτελούνταν από τρεις χιλιάδες συντρόφους, ήταν αυτή που έδωσε τις πρώτες και πιο αποφασιστικές μάχες . Είχε τέτοια φήμη, που και μόνο στο άκουσμά της οι φασίστες πετούσαν τα όπλα και έτρεχαν να κρυφτούν. Άσκησε σθεναρή αντίσταση στην προσπάθεια στρατιωτικοποίησης της από την κυβέρνηση και σαμποταρίστηκε και από μερικούς αναρχικούς.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου, ένα μεγάλο τμήμα της δε συνελήφθηκε ούτε παραδόθηκε, αλλά μέσα από συνθήκες παρανομίας ή αυτοεξορίας συνέχισε για αρκετό διάστημα να αντιστέκεται και να αγωνίζεται ενάντια στο καθεστώς των φασιστών.

Η ιστορία δικαιώνει τους αναρχικούς αναφορικά με την κατάσταση στα τραγικά γεγονότα του '36 - '37, και την αδυναμία γενίκευσης – μετατροπής του εμφυλίου πολέμου σε κοινωνική επανάσταση. Οι αναρχικοί, έχοντας να παλέψουν το σοβαρότερο εμπόδιο, τον μπολσεβικισμό και τους αναρχομπολσεβίκους που αναγορεύουν την κοινωνική επανάσταση σε στρατιωτικό ζήτημα, «ηττήθηκαν» φυσικά, λόγω του ότι ήταν μια μικρή μειοψηφία. Το τραγικότερο, όμως, είναι ότι έχασαν την ευκαιρία οι Ισπανοί εργαζόμενοι να οργανώσουν την κοινωνία τους από κάτω προς τα πάνω και να γενικεύσουν, να βελτιώσουν, να

φρεσκοστρατολογημένων, τη στιγμή που ο φασισμός και ο αντιφασισμός σχημάτιζαν νησίδες, ουδέτερες ζώνες, αξεδιάλυτα αλληλομπλεξίματα δυνάμεων, χωρίς κανένα δημιουργημένο μέτωπο; Συμπαγείς μάζες για να τις αντιτάξεις στους Μαροκινούς και τις ένοπλες ομάδες από τη Ναβάρρα που οργανώθηκαν και εκπαιδεύτηκαν στο όνομα του “Θεού, της πατρίδας και του βασιλιά”, για τον εμφύλιο πόλεμο ; Ή μαχητές κατά τον επαναστατικό τρόπο, προπαγανδιστές του επαναστατικού γεγονότος, αντάρτες, ελεύθεροι σκοπευτές;

Οι στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες ήταν διχασμένοι. Αλλά, πράγμα παράξενο, όλοι οι πολιτικοί έκλιναν υπέρ του μαζικού στρατού, επειδή προφανώς φοβούνταν μήπως φανούν όχι αρκετά διαποτισμένοι από το πολεμικό πνεύμα και μη έχοντας πολύ συνειδητοποιήσει “τις ανάγκες της ώρας”!

(...) Όλο και πιο πολύ φαίνεται αναγκαίο να αναρωτηθούμε εάν ο μιλιταρισμός των στασιαστών στρατηγών θα κατορθώσει να επιβάλει τους δικούς του τύπους πάλης στους Ισπανούς επαναστάτες ή εάν, αντίστροφα, οι σύντροφοί μας θα κατορθώσουν να αποσυνθέσουν τον μιλιταρισμό αντιπαραβάλλοντάς του μεθόδους δράσης που καταλήγουν στη διάλυση του στρατιωτικού μετώπου και στην επέκταση σε όλη την Ισπανία της κοινωνικής επανάστασης.

Τα στοιχεία της επιτυχίας που διαθέτουν οι φασίστες είναι τα παρακάτω: αφθονία υλικού, δρακόντεια σκληρότητα στην πειθαρχία, πλήρη στρατιωτική οργάνωση και τρομοκρατία που ασκείται πάνω στον πληθυσμό με τη βοήθεια των αστυνομικών σχηματισμών του φασισμού. Αυτά τα στοιχεία επιτυχίας αξιοποιούνται με την τακτική

του πολέμου θέσεων, συνεχούς μετώπου, με μεταφορές μαζικών δυνάμεων στα σημεία που θέλει κανείς να έχει αποφασιστική επιτυχία. Από τη λαϊκή πλευρά, τα στοιχεία επιτυχίας είναι απόλυτα αντίθετης τάξης: αφθονία ανθρώπων, παθιασμένες πρωτοβουλίες και επιθετικότητα των ατόμων και των ομάδων, δραστήρια συμπάθεια του συνόλου των εργαζομένων μαζών όλης της χώρας, οικονομικό όπλο την απεργία και το σαμποτάζ στις περιοχές που έχουν καταλάβει οι φασίστες. Η πλήρης χρησιμοποίηση αυτών των ηθικών και φυσικών δυνάμεων, που είναι πολύ ανώτερες από εκείνες που διαθέτει ο αντίπαλος, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο με μια γενικευμένη πάλη εγχειρημάτων, ενεδρών και αντάρτικου που να επεκτείνονται στο σύνολο της χώρας.

Η σταθερή θέληση μερικών πολιτικών στοιχείων του Ισπανικού Λαϊκού Μετώπου είναι να

Τούτη την ώρα, το ουσιαστικό πρόβλημα δεν είναι η μετατροπή της πολιτοφυλακής, που είναι σύνολο παρτιζάνων ικανών να κάνουν τον αντάρτικο πόλεμο, σε ένα κανονικό στρατό που να έχει τα χαρακτηριστικά ενός επαγγελματικού στρατού. Το πρόβλημα είναι πολύ περισσότερο το ανέβασμα της τεχνικής ικανότητας των πολιτοφυλάκων παίρνοντας υπόψη τις τακτικές αντιλήψεις της μαχητικής ομάδας και της σχολής της κατανομής σε τμήματα, που ισχύουν στους βασικούς ευρωπαϊκούς στρατούς και προικίζοντας τις μαχητικές ομάδες με κατάλληλο υλικό (αυτόματα, χειροβομβίδες, οπλοβομβίδες κλπ.). Διαφορετικά, θα σήμαινε να περιμένεις την έκβαση μιας ναπολεόντειας μάχης της οποίας δεν έχει δημιουργηθεί κανένα όργανο, στο ισπανικό αντιφασιστικό στρατόπεδο. Αυτό θα σήμαινε ρίξιμο της απόφασης στις ελληνικές καλένδες, δαιώνιση της σημερινής κατάστασης και σε αυτή την περίπτωση παίξιμο στην τύχη μιας νίκης που

από τα πριν θα ήταν δική μας, αν ξέραμε να χρησιμοποιήσουμε πλήρως τα δικά μας όπλα. Όλα μας κάνουν να πιστεύουμε ότι η απόφαση στην πάλη που γίνεται και στις τέσσερις γωνιές της Ισπανίας, θα είναι ηθικής και όχι στρατηγικής τάξης.

Ας φυλαχτούμε από τις μανούβρες των καιροσκόπων και των συμβιβαστών, που παραφυλάνε για να βρουν τη στιγμή να προδώσουν το λαό ξαναφτιάχνοντάς τα με το φασιστικό τμήμα της αστικής τάξης, με μόνο σκοπό να εκμηδενίσουν και να πνίξουν για πάντα την επαναστατική ορμή του προλεταριάτου.

(...) Καθημερινά, γίνονται στη Βαρκελώνη νέες στρατολογίες. Τα τμήματα, ύστερα από λίγες μέρες πρόχειρης προπαρασκευής, παίρνουν τον εξοπλισμό τους και αποχαιρετούν την

πρωτεύουσα με μια παρέλαση στους δρόμους. Στη διάρκεια αυτής της πορείας των εθελοντών, οι τιμές αποδίδονται στην έδρα όλων των οργανώσεων που συγκροτούν την Επιτροπή των αντιφασιστικών πολιτοφυλακών, και επευφημίες ανταλλάσσονται ανάμεσα σε εκείνους που φεύγουν και σε εκείνους που είναι μαζεμένοι στα παράθυρα και στα μπαλκόνια.

Κάθε φάλαγγα έχει την ξεχωριστή της φυσιογνωμία, που την διακρίνει περισσότερο παρά τα εμβλήματα που φέρνει. Τα κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά αποσπάσματα ξεχωρίζουν από την κάποια στρατιωτική τους δυσκαμψία, την παρουσία τμημάτων ιππικού και ειδικών όπλων, από ένα πιο μαζικό σχηματισμό, που βαδίζει ρυθμικά, και τις υψωμένες γροθιές. Οι δυνάμεις του μαρξιστικού κόμματος εργατικής ενοποίησης (ΡΟΟΜ , αντισταλινικής μαρξιστικής τάσης), της αστυνομίας και των Καταλανιστών (

είναι ακόμα πολλά στο καταλανικό έδαφος. Άρα, κανένας φραγμός δε χωρίζει στις γραμμές των αναρχικών, τους χειριστές μυδραλιοβόλων και γραφομηχανών, εκείνους που πολεμούν στο μέτωπο και εκείνους που πολεμούν στα μετόπισθεν. Δεν υπάρχουν επαγγελματίες “αρχηγοί”, αλλά εκπαιδευτές πολιτοφυλάκων που εκπληρώνουν κάθε μέρα από μόνοι τους το καθήκον τους. Δεν υπάρχει γραφειοκρατική ειδίκευση αλλά πλήρεις μαχητές επαναστάτες από την κορυφή ως τα νύχια.

Οι τρεις λεπτοί ανθρώπινοι χείμαρροι που διατρέχουν τις πλατιές λεωφόρους, σέρνουν μαζί τους ένα ολόκληρο πλήθος. Κοντά στον πολιτοφύλακα, με τον κοκκινόμαυρο σκούφο, το όπλο με τον αορτήρα, βαδίζει ένας φίλος, ένα παιδί, μια μάνα, μια σύζυγος, μια αδελφή, μια ερωμένη, μερικές φορές μια ολόκληρη οικογένεια συγγενών και φίλων. Ανταλλάσσονται

χαιρετούρες, ξεπηδούν ονόματα, σφίγγονται χέρια, φιλαράκια που δουλεύουν στο ίδιο εργαστήρι αγκαλιάζονται αδελφικά και ένας ολόκληρος λαός μπαίνει στην πορεία των φαλαγγών, τις κόβει κατά διαστήματα και τις κατακυριεύει με τη θερμότητα της φλογερής του καρδιάς.

Στο δρόμο της μεσαίας σειράς, έχει πάρει θέση μια γριά με γκρίζα μαλλιά. Κάθε άντρας που περνάει, δέχεται, χωρίς διάκριση, το μητρικό χαιρετισμό αυτής της γυναίκας. Εκατοντάδες, αμέτρητοι άντρες δέχονται έτσι το ενεργητικό και σύντομο σφιχταγκάλιασμα, το αδέξιο και παθητικό σφιχταγκάλιασμα, το ανώτερο από κάθε άλλο σφιχταγκάλιασμα μιας άγνωστης μάνας, που θεωρεί 'όλα τα αγόρια της FAI σαν παιδιά της, κρεμιέται μια στιγμή στο μπράτσο τους, επαναλαμβάνοντας χιλιάδες φορές το δευτερόλεπτο του αποχωρισμού που ξεσκίζει την

Πολιτοφύλακες, ναι ! Στρατιώτες, ποτέ !

Οι εργατικές πολιτοφυλακές έπαιξαν έναν καθοριστικό ρόλο στην αντιφασιστική πολεμική δράση. Θα κατόρθωναν να επιβάλλουν το δικό τους χαρακτήρα στην ίδια τη φύση των επιχειρήσεων. Η λογική απαιτούσε τη διάλυση των τακτικών στρατιωτικών σωμάτων μέσα στην πολιτοφυλακή και όχι την ενσωμάτωση της πολιτοφυλακής στο στρατό. Ακριβώς αυτό παραγνώρισαν οι “αρχές” της Βαρκελώνης και της Μαδρίτης, προβαίνοντας σε απόπειρες κινητοποίησης που είχαν σκοπό τους να πετύχουν μια πολιτική αδιαφορία και να πετύχουν έτσι τη στρατιωτικοποίηση των πολιτοφυλάκων. Στην Καταλονία αυτή η απόπειρα κινητοποίησης απέτυχε.

ηγετικοί κύκλοι καταλάβαιναν τη δύναμή του και του άφηναν ελεύθερο τον τόπο, θα αποφεύγονταν ανεπανόρθωτα κακά. Η CNT, είπε σ' αυτούς τους νεοσύλλεκτους : "Αφού δεν πρόκειται να αποφύγετε την εκπλήρωση ενός καθήκοντος, θα υποστηρίξουμε τα δίκαιά σας : θα πολεμήσετε σαν πολιτοφύλακες, όχι σαν στρατιώτες". Λύση που χειροκρότησαν οι νεοσύλλεκτοι !

Σκεπτόμαστε πως οι ισπανικές κυβερνήσεις δε θα τους αρνηθούν αυτό το δικαίωμα. Πρέπει να ξέρουν πως ένας στρατός που πολεμάει κάτω από καταναγκασμό, καταλήγει τελικά στην ήττα. Μάρτυρας οι στρατιές του Ναπολέοντα, που δεν απέφυγαν ούτε το Βατερλώ ούτε την πτώση της αυτοκρατορίας. Οι εθελοντικοί στρατοί έχουν πίσω τους μια ολόκληρη εποποιία, σαν εκείνη των πολεμιστών της Γαλλικής επανάστασης. Η CNT, ξέρει ότι καλώντας τους πολιτοφύλακες στα

Υπάρχει ένα κυβερνητικό διάταγμα που προβλέπει να στρατιωτικοποιηθούν όλες οι φάλαγγες και υπάρχουν σύντροφοι που πιστεύουν ότι η στρατιωτικοποίηση τακτοποιεί τα πάντα. Εμείς λέμε ότι δεν τακτοποιεί τίποτα.

Απέναντι στους δεκανείς, τους λοχίες και τους αξιωματικούς βγαλμένους από ακαδημίες, που αγνοούν ολότελα, μερικές φορές, τα προβλήματα του πολέμου, παρουσιάζουμε την οργάνωσή μας. Η Σιδερένια φάλαγγα και όλες οι φάλαγγες της CNT και της FAI και ακόμα και άλλες που δεν ανήκουν στην συνομοσπονδία, δεν έχουν αποδεχτεί τη στρατιωτική πειθαρχία.

Μοναδική διοίκηση ή συντονισμός ;

Σε μια πρόταση που παρουσιάστηκε και επιδοκιμάστηκε σε μια συγκέντρωση στη Βαλένθια από την CNT και την FAI, τη Σιδερένια φάλαγγα κτλ, θεωρήθηκε σαν αναγκαία η δημιουργία ενός οργανισμού που θα εξυπηρετούσε σαν σύνδεσμος μεταξύ των δυνάμεων που μάχονται στο Τερουέλ και σε διάφορα μέτωπα. Σ' αυτή ζητήθηκε η δημιουργία επιτροπών πολέμου και επιτροπών φάλαγγας, με το σκοπό να σχηματιστεί από εκπροσώπους η επιτροπή επιχειρήσεων. Αυτή η επιτροπή θα αποτελούνταν από δύο αντιπροσώπους πολίτες και έναν στρατιωτικό γενικό τεχνικό σαν πάρεδρο, για κάθε φάλαγγα και από τον πολεμικό αντιπρόσωπο της λαϊκής εκτελεστικής επιτροπής που θα υπηρετούσε σαν σύνδεσμος μεταξύ των φαλαγγών των άλλων μετώπων.

Αυτό θέλει να πει ότι εμείς που είμαστε ενάντια σ' αυτό που ονομάζεται μοναδική διοίκηση,

προπαγανδίζουμε με το παράδειγμα και την πρακτική το συντονισμό όλων των δυνάμεων που παλεύουν. Εμείς δεν μπορούμε να αποδεχτούμε ένα γενικό επιτελείο ή έναν υπουργό, που δε γνωρίζουν πρακτικά την κατάσταση του εδάφους, που δεν πήγαν ποτέ στο πεδίο μάχης, που αγνοούν ολότελα το χαρακτήρα των ανθρώπων που διοικούν (όταν αυτή η άγνοια δεν επεκτείνεται, επί πλέον στην στρατιωτική τεχνική) να μας διευθύνουν από ένα γραφείο και να μας δίνουν διαταγές που τις περισσότερες φορές είναι ανόητες. Εμείς που αναγκαστήκαμε πάντα σχεδόν να υποταχθούμε στις διαταγές της στρατιωτικής διοίκησης, των πολεμικών αντιπροσωπειών και του γενικού επιτελείου, οφείλουμε να διαμαρτυρηθούμε και να ζητήσουμε την καθαίρεση του λεγόμενου γενικού επιτελείου της Βαλένθια. Όσο καιρό το έχουμε υπακούσει ο αποπροσανατολισμός ήταν τόσο μεγάλος, ώστε δε γνωρίζαμε τίποτα για την κατάσταση των άλλων μετώπων, ούτε για τη δραστηριότητα των άλλων φαλαγγών. Μας βομβάρδιζαν και δε

μπορούσαμε να μάθουμε από πού. Γι' αυτό προτείνουμε τη δημιουργία μιας επιτροπής επιχειρήσεων, που να αποτελείται από άμεσους ανακλητούς αντιπροσώπους των φαλαγγών και όχι όπως το θέλουν οι μαρξιστές από επιτρόπους (κομμισάριους) κάθε κεντρικής οργάνωσης. Θέλουμε αντιπροσώπους που να γνωρίζουν καλά το έδαφος και να ξέρουν πού να πάνε.

Η σύσταση πολεμικών συμβουλίων είναι αποδεκτή από όλες τις πολιτοφυλακές της συνομοσπονδίας. Ξεκινάμε από το άτομο και σχηματίζουμε ομάδες των δέκα, που τακτοποιούνται μεταξύ τους για τις μικρές επιχειρήσεις. Η συγκέντρωση δέκα ομάδων, σχηματίζει μια εκατονταρχία, που υποδειχνει έναν αντιπρόσωπο για να την εκπροσωπήσει. Τριάντα εκατονταρχίες σχηματίζουν μια φάλαγγα που διοικείται από την πολεμική επιτροπή, στην οποία

οι αντιπρόσωποι των εκατονταρχιών έχουν ψήφο που λογαριάζεται.

Ένα άλλο σημείο, είναι αυτό του συντονισμού όλων των μετώπων. Αυτός θα πραγματοποιείται από επιτροπές αποτελούμενες από δύο πολιτικούς αντιπροσώπους, έναν στρατιωτικό εκπρόσωπο σαν πάρεδρο, εκτός από την εκπροσώπηση της λαϊκής εκτελεστικής επιτροπής. Έτσι ενώ κάθε φάλαγγα διατηρεί την ελευθερία δράσης της, φτάνουμε στο συντονισμό των δυνάμεων, που δεν είναι το ίδιο πράγμα με την ενότητα της κεντρικής διοίκησης.

Οι μαρξιστές και οι ρεπουμπλικάνοι δεν το ήθελαν αυτό, γιατί έλεγαν πως οι φάλαγγες δεν έχουν τίποτα να συζητήσουν και ότι όλοι οφείλουν να σέβονται αυτό που διατάζει το γενικό επιτελείο. Έτσι ήταν προτιμότερη μια ήττα με το

επιτελείο παρά πενήντα νίκες με πενήντα επιτροπές.

Στρατιωτική ιεραρχία ή ομοσπονδιακό σύστημα;

Όσο για τη στρατιωτικοποίηση, θέλουμε να παραδεχτούμε ότι οι στρατιωτικοί, που αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή στη μελέτη των πολεμικών τακτικών, είναι πιο κατατοπισμένοι από μας και ότι συχνά οι συμβουλές τους αξίζουν περισσότερο από τις δικές μας. Κατά συνέπεια, δεχόμαστε τις συμβουλές τους και τη συνεργασία τους. Στη φάλαγγά μας, π.χ., το στρατιωτικό στοιχείο στο οποίο έχουμε εμπιστοσύνη, δουλεύει σε συμφωνία μαζί μας και συνολικά, συντονίζουμε τις προσπάθειές μας. Αλλά αν μας στρατιωτικοποιήσουν, το μόνο πράγμα που θα συμβεί θα είναι (να περάσουμε) από μια

αρχή το φασισμό, σε συνέχεια για το ιδανικό μας, που είναι η αναρχία. Η δράση μας δεν πρέπει να τείνει στο δυνάμωμα του κράτους, αλλά στην προοδευτική του καταστροφή και να κάνει άχρηστη την κυβέρνηση.

Δεν αποδεχόμαστε τίποτα αντίθετο με τις αναρχικές μας ιδέες, που είναι μια πραγματικότητα,, δεδομένου ότι κανείς δεν μπορεί να ενεργεί διαφορετικά από ό,τι σκέφτεται.

Προτείνουμε άρα, να γίνει δεκτός ο τρόπος οργάνωσής μας σε ομάδες εκατονταρχίες, , επιτροπές φάλαγγας και επιτροπές πολέμου, συγκροτημένες από στρατιωτικά και πολιτικά στοιχεία, για να επιτύχουν το συντονισμό όλων των πολιτοφυλάκων που παλεύουν στα διάφορα μέτωπα.

Η έλλειψη υλικού.

Το τελευταίο σημείο συζήτησης, είναι η έλλειψη υλικού πολέμου. Μέχρι τώρα, οι φάλαγγες μας τροφοδοτήθηκαν μερικά από την κυβέρνηση. Παράδειγμα: στη φάλαγγα που αντιπροσωπεύω, που αποτελείται από τρεις χιλιάδες άντρες, η κυβέρνηση έδωσε σχεδόν χίλια ντουφέκια. Άρα, το 80% περίπου έπρεπε να τα προμηθευτούμε μόνοι μας και το πραγματοποιήσαμε παίρνοντάς τα από τον εχθρό. Αυτό σημαίνει ότι η κυβέρνηση και οι επίσημες οργανώσεις δεν ενδιαφέρονταν για το θέμα του εξοπλισμού αυτών των φαλαγγών και της προμήθειας τους με το αναγκαίο υλικό. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που έπρεπε να το λύσει η οργάνωση, γιατί η Βαλένθια (σημ. έδρα της κεντρικής κυβέρνησης που είχε εγκαταλείψει τη Μαδρίτη) απασχολούνταν πολύ

λίγο με αυτό. Η οργάνωση οφείλει να επαγρυπνεί για να μη λείψει τίποτα.

Είπαν επίσης ότι με την πειθαρχία αποφεύγονται η πτώση του ηθικού και η λιποταξία. Αυτό δεν είναι βέβαιο. Το θάρρος και ο φόβος εξαρτώνται από πάρα πολλές περιστάσεις, διότι το ίδιο άτομο μπορεί να φοβάται σε μια σύγκρουση και να συμπεριφέρεται σαν ήρωας σε μια άλλη. Πειθαρχία ή όχι, είναι το ίδιο πράγμα, αφού αποδείχτηκε πως εκείνοι που είναι στρατιωτικοποιημένοι είναι οι πρώτοι που φεύγουν. Και όταν παρουσιάζεται ο κίνδυνος, το άτομο που είναι αναρχικός, μαρξιστής ή ρεπουμπλικάνος κυριαρχείται από το ίδιο ένστικτο αυτοσυντήρησης και το βάζει στα πόδια ή προχωρεί.

Το πρόβλημα του μισθού.

Να, τώρα ένα πρόβλημα που πιστεύουμε ότι είναι δουλειά της οργάνωσης να το λύσει. Οι εισηγητές της κυβέρνησης λένε ότι οι πολιτοφύλακες πρέπει να εξαρτώνται οικονομικά από αυτήν. Σε αυτό, πρέπει να απαντήσουμε πως στην αρχή οι φάλαγγες της Συνομοσπονδίας σχηματίζονταν κατά τρόπο αυθόρμητο και ξεκινούσαν για το μέτωπο. Κανένας δεν απασχολούνταν για μισθό, γιατί τα χωριά που έμεναν αυτοί οι μαχητές βοηθούσαν τις οικογένειες, που έτσι είχαν εξασφαλισμένη την ύπαρξή τους . Αλλά, έφτασε μια στιγμή που τα χωριά σταμάτησαν να τροφοδοτούν τις οικογένειες και άρχισαν τα αιτήματα. Υπήρξαμε πάντοτε εχθρικοί σε αυτό το μισθό των δέκα πεσετών, διότι το άτομο συνηθίζει να ζει από τα όπλα και γίνεται επαγγελματίας. Αυτός ο φόβος ήταν δικαιολογημένος, διότι αριθμός συντρόφων μας, θα μπορούσε κανείς να πει, ότι διαφθάρηκε. Εμείς λέμε πως εάν τα συνδικάτα μπορούν να

Ο προηγούμενος που μίλησε από αυτό το βήμα άσκησε κριτική για τον τρόπο οργάνωσής μας. Θέλω να αναπτύξω περισσότερο το θέμα. Μια μονάδα ελεγχόμενη από την κεντρική διοίκηση που αποφασίζει για το πώς ένα άτομο πρέπει να λειτουργεί στον πόλεμο θα είναι πιο αποτελεσματική στη δράση, από τις πεπιοθήσεις αυτού του ατόμου ;

Γιατί σας το λέω : εκείνοι που αγανακτούν εναντίον της Σιδερένιας φάλαγγας, αγανακτούν επειδή αυτή κατεβαίνει και στα μετόπισθεν να κάνει την επανάσταση που δεν θέλουν να κάνουν, αυτοί, δεν ξέρουν τι λένε.

Ένας απλός πολιτοφύλακας έρχεται στη φάλαγγα διότι ξέρει ότι θα βρει σ' αυτή μια ηθική,

επαναστατική και πνευματική ενότητα. Να, γιατί εμείς, που κατεβήκαμε πρώτοι στο πεδίο της μάχης, δε μπορούμε να επιτρέψουμε τώρα στο μαρξισμό και στην αστική δημοκρατία όπως χτες δεν επιτρέψαμε στην αντίδραση να επιχειρήσει την εκμηδένιση του καλύτερου επαναστατικού στρατοπέδου του Λεβάντε, δηλαδή, την καλύτερη επαναστατική και αναρχική σοδειά.

Για έναν λόγο ακόμα δεν μπορούμε να δεχτούμε την κεντρική διοίκηση. Γιατί οι στρατιωτικοί παραμένουν στην οπισθοφυλακή. Και εμείς, που έχουμε θαυμάσει το ηθικό των ομόσπονδων αδελφών μας, που ξέρουμε ότι μεταξύ τους υπάρχουν στοιχεία εκατό φορές περισσότερο από τα στρατιωτικοποιημένα, δε θέλουμε εμπόδια. Θέλουμε μόνο να θυμίσουμε αυτό το ψέμα που μας λέει ότι χωρίς κεντρική διοίκηση δε μπορεί κανείς να κερδίσει τον πόλεμο.

Η πρακτική των πολιτικών κομμάτων του παλιού καθεστώτος που θέλουν να δημιουργήσουν την κεντρική και ενιαία διοίκηση για να την δώσουν στους κόκκινους στρατούς τους, για να δημιουργήσουν μια δικτατορία τόσο μοιραία, ίσως όπως η προηγούμενη, βάζει την επανάσταση σε κίνδυνο. Εμείς δε μπορούμε να συγκατατεθούμε σε αυτό. Και πρέπει να πω ως προς αυτό το θέμα, ότι η ολομέλεια όλη, δυστυχώς άσχημα προσανατολισμένη από την περιφερειακή επιτροπή, είναι έτοιμη να προχωρήσει σ' ένα περιβάλλον καθαρά ρεφορμιστικό και πολιτικό. Να, γιατί πρέπει να ακουστεί η αδύνατη φωνή μας, διότι, αργότερα, όλοι θα πληρώσουμε τις συνέπειες αυτής της εξέλιξης.

Το Ιταλικό τμήμα της φάλαγγας Ασκάσο

εναντίον της στρατιωτικοποίησης.

(Μόντε Πελάτο, στις 30 Οκτωβρίου 1936)

Τα μέλη του “ιταλικού τμήματος” της φάλαγγας Ασκάζο είναι εθελοντές που έτρεξαν από διάφορα έθνη για να φέρουν τη συμβολή τους στην υπόθεση της ισπανικής ελευθερίας και στην υπόθεση της παγκόσμιας ελευθερίας. Έχοντας πάρει γνώση του διατάγματος που δημοσιεύτηκε από το Συμβούλιο της Τζενεραλιτέ (κυβέρνησης) το σχετικό με τη μεταβολή της σύστασης των πολιτοφυλάκων, επιβεβαιώνουν την αφοσίωση τους στην υπόθεση που τους έφερε στο μέτωπο του αντιφασιστικού αγώνα και δηλώνουν ότι :

Το διάταγμα της στρατιωτικοποίησης για το οποίο γίνεται λόγος δεν μπορεί να αναφέρεται παρά

“ Οι Γερμανοί σύντροφοι της διεθνούς ομάδας της φάλαγγας Ντουρούτι πήραν θέση πάνω στο θέμα της στρατιωτικοποίησης γενικά και ιδιαίτερα μέσα στη φάλαγγα. Οι σύντροφοι κατηγορούν ότι οι αποφάσεις για την πραγματοποίηση της στρατιωτικοποίησης έγιναν αντικείμενο επεξεργασίας χωρίς καμιά στενή επαφή με τα στοιχεία του μετώπου. Θεωρούν τα μέτρα που πάρθηκαν μέχρι τώρα σαν προσωρινά μέχρι τη δημιουργία ενός νέου “στρατιωτικού κώδικα”, που απαιτούν τη σύνταξή του να γίνει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα για να μπει τέλος στη σημερινή κατάσταση διαρκούς σύγχυσης. Οι Γερμανοί σύντροφοι προτείνουν να παρθούν υπόψη κατά τη σύνταξη αυτού του νέου κώδικα οι παρακάτω διεκδικήσεις:

Κατάργηση του χαιρετισμού.

Οι στρατιώτες κάθε μονάδας (συντάγματος), θα εκλέγουν μια αντιπροσωπεία τριών ανδρών της εμπιστοσύνης της μονάδας. Αυτοί οι άντρες εμπιστοσύνης θα μπορούν να συγκαλέσουν κάθε στιγμή μια γενική συνέλευση.

Ο ένας από αυτούς θα είναι αποσπασμένος στο γενικό επιτελείο (της ταξιαρχίας) σαν παρατηρητής.

Αυτή η δομή θα πρέπει να επεκτείνεται μέχρι τη γενική αντιπροσώπευση των συμβουλίων των στρατιωτών για το σύνολο του στρατού.

Το γενικό επιτελείο πρέπει να έχει έναν αντιπρόσωπο του γενικού συμβουλίου των

στρατιωτών.

Πολεμικά συμβούλια εκστρατείας που να αποτελούνται αποκλειστικά από στρατιώτες. Σε περίπτωση κατηγορίας εναντίον βαθμοφόρων, θα παίρνει μέρος στο πολεμικό συμβούλιο ένας αξιωματικός.

Η ΑΜΥΝΑ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗ

Νοέμβρης – Δεκέμβρης 1936

(Απόσπασμα από το βιβλίο του Πριουντρομιώ Καταλονία 1935 – 1937)

Την αναχώρηση της κυβέρνησης για τη Βαλέντσια που ήταν μια κούρσα δειλών και ηττοπαθών, ακολούθησε η διάθεση για ενότητα' μια πραγματική ορμή ευθύνης και πρωτοβουλίας ανταποκρινόμενη στην έκκληση της επιτροπής άμυνας της Μαδρίτης. Καθένας κατάλαβε ότι κάτι είχε να κάνει, για το οποίο υπολόγιζαν σ' αυτόν. Καθένας κατάλαβε ότι μπορούσε να υπολογίζει στον άλλο για μια ειλικρινή αντίσταση και αντί μερικών ρητορικών ηρωικών επιθέσεων που τέλειωναν με διακηρύξεις εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση, υπήρχε πραγματική δουλειά. Η μόλυνση της κυβέρνησης ήταν εμπόδιο στη πλατιά συμμετοχή στον αγώνα του λαού ενάντια στο φασισμό. Η αναχώρηση των υπουργών ήταν μια εξυγίανση.

Η άφιξη του Ντουρούτι με 5000 Καταλάνους πολεμιστές' η σκληρή και γεμάτη ζωή προκήρυξή του από το ράδιο, με την οποία

μέτωπα των πολεμικών συρράξεων, πήρε το προβάδισμα. Να, τι λέει μια προκήρυξη του Νοέμβρη :

(...) “ Γνωρίζοντας τη ψυχολογία του λαού μας, ξέρουμε ότι ο στρατιώτης της επανάστασης δε θα πολεμήσει κατά τρόπο αποτελεσματικό, αν τον προσηλυτίσουν σε μια μηχανική δράση χωρίς ψυχή, κάτω από την αλύγιστη πειθαρχία ενός κώδικα που δε μιλάει ούτε για δικαίωμα ούτε για καθήκον, αλλά για υπακοή και τιμωρία. Εδώ οι παλιές φόρμουλες είναι απαράδεκτες γιατί δεν υπαγορεύτηκαν από ένα λαό που υπερασπίζεται τον εαυτό του. Προοριζόταν για την υποδούλωση του λαού, για την υπεράσπιση των εκμεταλλευτριών τάξεων που χρησιμοποιούν την ένοπλη δύναμη για την προστασία των συμφερόντων τους και των προνομίων τους”.

(...) “ Ο ισπανικός στρατός που εξαφανίστηκε στις 19 Ιούλη, όποια κι αν υπήρξε η αυστηρότητα του στρατιωτικού του κώδικα, δεν έλαμπε καθόλου για την πειθαρχία του ούτε για το θάρρος του ούτε για την οργάνωσή του. Η αστική δημοκρατία δεν πρέπει να ξαναβρεί πια τους κυβερνήτες της ούτε να ξανακατασκευάσει ένα νέο στρατό. Η προλεταριακή επανάσταση που ετοιμαζόμαστε να κάνουμε δεν πρέπει να πάει να βρει υλικά στις εθνικές, πολιτικές, στρατιωτικές ή κοινωνικές επιβιώσεις που είναι αντίθετες στην ανάπτυξή της”.